

Raportul Străjerului

Dacă ar fi ca vreun străjer sau vreo ființă sfântă din lumea strălucitoare de sus să vină pentru un timp în mijlocul nostru, având puterea de a diagnostica bolile spirituale ale oamenilor din biserică, sunt sigur că o însemnare ar apărea pe majoritatea rapoartelor sale: *Semne clare de moleșeală spirituală cronică; nivelul entuziasmului moral extrem de scăzut.*

Ceea ce face ca această stare să iasă în mod deosebit în evidență este faptul că americanii nu sunt, prin natura lor, un popor lipsit de entuziasm. Din contră, ei au renumele mondial de a fi exact opusul. Vizitatorii din alte țări nu încetează să se minuneze de vigoarea și energia cu care abordăm problemele noastre. Trăim la un grad sporit de frenezie și, indiferent că ridicăm clădiri, construim autostrăzi, organizăm întreceri sportive, sărbătorim anumite zile sau îi salutăm pe eroii care se întorc acasă, întotdeauna facem acestea cu o înflăcărare exagerată. Clădirile noastre sunt mai înalte, șoselele noastre mai largi, întrecerile noastre sportive mai pitorești, serbările noastre mai minuțios pregătite și mai costisitoare decât oriunde în alt loc pe pământ. Umblăm mai repede, conducem mașina mai repede, câștigăm mai mult, cheltuim mai mult și tensiunea arterială ne este mai mare decât a celorlalți oameni din lume.

Într-un singur domeniu de interes uman suntem înceți și apatici: în domeniul religiei personale. Acolo, dintr-un motiv ciudat, entuziasmul nostru este scăzut. Oamenii care merg la biserică abordează, de obicei, chestiunea relației lor personale cu Dumnezeu într-un mod vag, fără tragere de inimă, ceea ce este absolut în contrast cu temperamentul lor general și total necorespunzător cu importanța subiectului.

Este adevărat că există multă activitate religioasă în mijlocul nostru. Meciuiri de baschet între echipele diferitelor biserici, petreceri

cu caracter religios urmate de momente de închinare, excursii de sfârșit de săptămână cu concurs biblic gen „Cine știe câștigă“ în jurul focului, ieșiri la iarbă verde cu școala duminicală, competiții în vederea strănerii de fonduri pentru construcții, mic-dejunuri cu conducători religioși — pe toate acestea le avem într-un număr incredibil de mare și ele sunt realizate cu înflăcărarea tipic americană. Abia când intrăm pe teritoriul religiei personale a inimii ne pierdem brusc tot entuziasmul.

Găsim, așadar, această situație ciudată și contradictorie: o lume plină de activitate religioasă zgomotoasă și năvalnică desfășurată fără energie morală sau fervoare spirituală. După un an de vizite pe la biserici, cu greu ai găsi un credincios ale cărui tensiune și temperatură să fie normale. Înflăcărarea și emoția sufletului care Îl iubește pe Domnul trebuie căutate în Noul Testament sau în biografiile sfinților; în zadar le căutăm astăzi printre cei care își spun urmași ai lui Cristos.

Dacă există în cadrul întregii sfere a experienței umane vreo realitate care să fie, prin însăși natura ei, demnă de a provoca gândirea, de a fascina inima și de a face să ardă întreaga viață, aceasta este realitatea care gravitează în jurul Persoanei lui Isus Cristos. Dacă El este cel și ceea ce mesajele creștine Îl declară a fi, atunci gândul la El trebuie să fie cel mai emoționant, cel mai stimulator gând de care să fie pătrunsă mintea omenească. Nu este greu de înțeles cum a putut Pavel să pună alături, într-un singur verset, vinul și Duhul; „Nu vă îmbătați de vin, în care este destrăbălare, ci fiți umpluți de Duh“ (Efeseni 5:18, Cornilescu 1998). Când Duhul Îl prezintă pe Cristos înaintea ochilor noștri lăuntrici, aceasta are un efect euforic asupra sufletului, așa cum vinul are asupra trupului. Omul umplut cu Duhul poate, în mod literal, să trăiască într-o stare de fervoare spirituală asemănătoare unei ameteți ușoare și pure.

Dumnezeu trăiește într-o stare de entuziasm perpetuu. El este încântat de tot ce e bun și, în dragostea Lui, se întristează de tot ce e rău. El Își desfășoară întotdeauna lucrarea cu o deplină râvnă sfântă. Nu este de mirare că Duhul a venit la Rusalii ca sunetul unui vânt puternic, năvalnic și s-a așezat sub formă de limbi de foc pe fiecare

frunte. Procedând astfel, El a acționat ca Una dintre Persoanele dumnezeirii binecuvântate.

Indiferent ce altceva s-a mai petrecut la Rusalii, un lucru nu poate scăpa nici celui mai superficial observator, și anume izbucnirea bruscă a unui entuziasm moral. Primii ucenici ardeau cu un foc neîntrerupt, lăuntric. Erau înflăcărați până în punctul de a uita complet de ei înșiși.

Dante, în călătoria lui imaginară prin iad, a ajuns la un grup de suflete pierdute care suspinau și gemeau continuu în timp ce se învârteau fără nici o țintă prin văzduhul întunecat. Vergilius, călăuza lui, i-a explicat că aceia erau „oamenii nenorociți“, cei „aproape fără suflet“ care, atunci când au trăit pe pământ, nu au avut suficientă energie morală pentru a fi buni sau răi. Ei nu au dobândit nici laudă, nici învinuire. Și împreună cu ei, părtași la pedeapsa lor, erau acei îngeri care nu au fost nici de partea lui Dumnezeu, nici de partea lui Satan. Soarta tuturor acelor suflete slabe și nehotărâte era de a rămâne suspendate pentru totdeauna între un iad care le disprețuia și un cer care nu voia să accepte prezența lor întinată. Nici măcar numele lor nu urmau să mai fie menționate vreodată, nici în cer, nici în iad, nici pe pământ. „Privește“, a spus călăuza, „și mergi mai departe“.

Oare a spus Dante, în felul lui, ceea ce Domnul nostru spusese cu mult timp înainte bisericii din Laodicea: „O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea“?

Nivelul scăzut al entuziasmului moral printre noi poate să aibă o semnificație mult mai adâncă decât suntem dispuși să credem.